

været en god Huusholder med Communens Midler, og at den har søgt at komme igjennem med de Hjælpebidler, den har havt, saalænge den kunde det, og har udrettet med dem Saameget, den kunde. Omstændighederne have imidlertid medført, at Fordringerne til Communen ere blevne saa store, at de ikke kunne opfyldes ved de Midler, som nu ere til Raadighed, og der maa derfor tænkes paa større Indtægter, men jeg troer ikke, at man kan bebrejde Communalbestyrelsen, at den ikke allerede er gaaet ind paa vidtløftige Foretagender, da den ikke har kunnet gjøre dette, af den Grund, at den ikke har havt Midler til at udspre dem. Naar denne Lov gaaer igjennem, saa ville Midlerne blive noget rigeligere og Fordringerne lettere kunne opfyldes, og det vil da ogsaa vise sig, om de, som have været saaa ivrige i at forlange overordentlige kostbare Foranstaltninger fra Communens Side, ogsaa ville være villige til at bære den Byrde, som ved denne nye Lov vil falde paa dem, og, dersom dette skulde vise sig, saa vil man see, om man muligens kunde gaae endnu videre, end man har paatænkt; Communalbestyrelsen har, saavidt jeg veed, hidtil ikke nægtet Bidrag til noget nødvendigt eller væsentligt Formaal for Communen; den har kun yderst sjældent afslaaet Pengebevillinger, og navnlig er der een Retning, hvortil den, saavidt jeg veed, aldrig har nægtet sin Bistand, naagtet der er krævet temmelig betydelige Bidrag af den, og det er med Hensyn til Skolevæsenet, for hvilket der nu i saa Nar er blevet opført temmelig kostbare Bygninger, og uden al Indsigelse fra Communalbestyrelsen Nar for Nar bevilget meget betydelige Summer. Jeg har troet, at her var Stedet til, om ogsaa kun i en vis Almindelighed, at imødegaae de, efter min Mening, ubillige Domme, som nogle Gange ere udtalte her i Salen over Kjøbenhavns Communalbestyrelse, idet jeg isvrigt maa indrømme, at navnlig Magistratens Organisation vist-

nok i visse Henseender lægger Hindringer i Veien for en raff Forretningsgang, men det er jo aldeles ikke dens Skyld, at den er saaledes organiseret.

Monrad: Jeg kan ikke nægte, at, dersom denne Lov først var bleven forelagt her i Thinget, saa vilde jeg for mit Vedkommende have fundet mig foranlediget til at tilraade Thinget meget gjennemgribende Forandringer. Jeg sigter her ikke alene til den Forandring, som jeg troer vilde vinde Thingets fuldkomne Bifald, nemlig, at Næringskatten bortfaldt, og at der blev indført en Skat, som tillige omfattede Næringskatten. Jeg seer virkelig ikke, hvorledes man med Grund kan fastholde denne Forskjel mellem Næringsbrugere og andre Borgere i Staden, og hvorfor den ene af disse Classer skal yde særlige Bidrag fremfor den anden. Den, som lever af sine Obligationer, har den Næring at have Kenterne deraf, og hele Embedsstanden er ogsaa, forsaavidt man taler om disse Forhold, at betragte som Næringsdrivende; de staae efter min Opfattelse ikke paa nogen anden Fod ligeoverfor de andre Statsborgere. Men der er desuden et andet Hensyn, som vilde have nødt mig til at gjøre Indsigelser, hvis Loven først var bleven forelagt her i Thinget, nemlig at det er en ny Skat, som her skal paalægges, og en Skat, som efterhaanden vil vore med Communens Borgere, da jeg formoder, at den om ikke lang Tid vil komme til at optage Næringskatten i sig; men at etablere en saadan ny Skat og blot i al Almindelighed bestemme, om den efter Skjøn skal paalægges efter Formue og Leilighed, forekommer mig ikke at kunne forsvares. Saa ubestemte Udtryk som „Formue og Leilighed“, og saa et Skjøn af Mænd, uden at der isvrigt er givet Regler, hvorefter „Formue og Leilighed“ skal bedømmes, maa vistnok i og for sig betragtes som meget uheldigt.